

Referat fra turen september 2018

Med på turen var: Inger-Lise, vores søn Thomas, Karsten og undertegnede

Inden vi overhovedet tog af sted til Bagaciu, var der en del udfordringer. Andreea er flyttet til Østrig, og derfor er det Susi der oversætter for os. Selv om vi i god tid havde givet besked om hvornår vi kom, viste det sig, at Susi og Titi ikke var hjemme, de var en tur i Holland og besøge Ceese.

Vi prøvede virkelig hårdt at finde en der kunne træde i Susi's sted, men uden held.

Så turen måtte skubbes.

Da vores sommerferie gik mere eller mindre i vasken, valgte vi denne gang at kombinere arbejde og ferie.

Vi startede med en tur igennem det nordlige Rumænien, i det område der kaldes Maramures, det var en fantastisk smuk tur og I skal ikke snydes for et enkelt billede derfra.

Vel ankommet til Bagaciu, startede vi det arbejde, vi kom for at udføre.

Det skulle vise sig, at der skulle komme en del udfordringer, men det er der jo ikke noget nyt i. Men en udfordring vi næsten ikke kunne klare til sidst var kager, vi kender normalt de steder, hvor vi får kage når vi kommer, men denne gang serverede næsten alle kage. Det er svært at sige nej, de gør det i en god mening og de bliver dybt skuffede når man siger nej tak, men når man når til kage nummer 8 på en dag, så er det bare for meget.

Lad mig som sidste gang, tage jer med rundt i byen.

Vi starter hos Mariana, som bor i den gamle sigøjner del. Mariana er vores solstråle. Hos hende kan man virkelig se, den forskel vores hjælp gør. Hendes gift medicin virker fantastisk og hun kan nu takket være den, gøre mange af de ting hun ikke kunne gøre før.

Hos Mariana gjorde vi noget som vi aldrig har gjort før. Hun inviterede os på aftensmad. Der findes ikke mange steder i Bagaciu, hvor jeg tør indtage min aftensmad, men hos Mariana er det ok.

Vi fik bla. dejlig Samale som er Rumæniens svar på kåldolmer, noget kylling og noget gris, og noget kålsalat. Normalt vil salaten blive serveret i et stort fad, hvor folk stikker deres gafler i og spiser direkte fra fadet. Dette slap vi heldigvis for, men jeg sad på et tidspunkt og gispede lidt, for den salat vi havde i vores skåle som vi ikke havde spist op, røg tilbage i den stor balje med resten af salaten. Jeg må ærligt indrømme, at jeg lige nåede at tænke, bare vi er dem der har spist først.

Vi overlevede og det smagte rigtigt godt. Tak for mad til Mariana.

Næste stop på turen var Timi. Det er skrækkeligt som hendes hus ser ud. Hun bor i et af de der fantastiske huse der er bygget, af mudder, ko lort og strå. Der er automatisk udluftning i hendes hus, fordi det ene hjørne i huset er revnet. En bare en lille revne, men en ordentlig en. Hun har flyttet møblerne en meter ud fra væggen, for at de ikke skal blive ødelagt af regnen. Jeg ved slet ikke, hvordan hun skal komme igennem en snestorm.

Der er vand skader mange steder i loftet.

Hun kan ikke få luft, og tror selv det er hendes sukkersyge der er skyld i det, jeg tror der er skimmelsvamp i hele huset.

Hun er igen oppe på fuld socialhjælp, hele 140,00 Lei om måneden, det er ikke noget man bliver fed af, eller kan betale regninger med.

Hun skylder igen hos købmanden, for gas og til sigøjnernes begravelses kasse.

Timi er et rigtigt svært tilfælde. Hun har sin søn i byen, der bor i et fint hus, der er også et lille hus, som Timi kunne bo i, hvorfor det ikke sker, fatter jeg ikke og kommer nok heller aldrig til det. Vi kan ikke gøre mere end vi gør, hendes søn må komme mere på banen, end bare en pose kartofler i ny og næ.

Timis hus

På vejen møder vi Bidi, hun var en af de første vi hjalp med beton til hendes hus. Det gamle hus falder mere og mere sammen. Nu har familien fået et meget stort hus af Ceese, og nu har damen besluttet sig for, at hun efter 47 års ægteskab vil skilles fra hendes meget tørstige mand.

En beslutning jeg godt kan forstå, hvad jeg ikke forstår er, at hun ikke sparker ham ud af døren og selv bliver i huset, frem for at være den der går.

Hun spørger om hjælp til et komfur, hvilket vi pænt må sige nej til.

På vejen videre stikker vi hovedet ind hos Ilianas familie, vi har nogle billeder til dem. Iliana døde jo sidste år, hvilket har påvirket familien rigtigt meget. Men det ser ud som om det går den rigtige vej. Den ældste af hendes piger er i Tyskland og den yngste som vi sidste år hjalp ved at sende hende til psykolog, stråler nu om kap med solen. Fantastisk historie. Vi møder Ilianas oldebarn som er opkaldt efter sin oldemor, en henrivende lille pige.

Ilianas lille oldebarn

Vilma er den næste på turen. Hendes blodtryk er alt for højt. Hun skal en tur på hospitalet, men vil ikke af sted, fordi hun vidste vi kom.

I januar skal hun indlægges igen pga. sit dårlige hjerte, det bliver så sidste gang inden hun får sin handicappension. Det er et vildt mærkeligt system som jeg ikke helt fatter. Vilma er Bagacius store krejler, hun er god til at passe børn, og som tak for hjælpen kommer familien bagefter og laver forskellige ting for hende, hun har som en af de eneste fattet at komme gennem livet uden en mand ved sin side, hatten af for hende.

Vi finder Cristinas storsøster Magda hjemme. Cristina er stadig i Medias og passer sin skole, men bedst af alt, hun elsker af gå i skole. Magda fortæller, at Cristina i sin sommerferie skulle i praktik i 5 uger, det var hun i et konditori. Fantastisk historie. Magda kan nu kun rejse til Tyskland og arbejde i sommerferien for den største af drengene er begyndt i skole.

Cristina og hendes familie fik et stykke land i den nye sigøjner del af byen. Her har de bygget et fint lille hus og endda fået 2 svin.

Det var deres lille drøm og de har knoklet så hårdt for at få denne drøm til at gå i opfyldelse.

Nu er det hele desværre ved at bryde. Livet i den nye sigøjner del er ikke til at holde ud. Der bliver spillet høj musik på alle tider af døgnet, der bliver råbt og skreget og drukket i stride strømme.

Man kan ikke bo her og have et arbejde, eller gå i skole for man ved aldrig, hvornår man kan sove og hvornår man ikke kan sove.

Cristina og hendes familie kan ikke mere. De må nu i gang med at starte forfra.

Det gamle hus de havde, er jo revet ned, fordi det var fyldt med rotter, så nu må de igen i gang med at bygge, det er drømmen, at de kan bygge på den gamle grund.

Jeg græder på deres vegne, hele tiden er det op ad bakke. Hvor de får energien fra er mig en gåde, jeg havde givet op for længst.

Sidste besøg i sigøjner enden er hos Romana. Det er ikke noget rart besøg. Hun græder, savner sin mor og far, forsvinder en gang imellem for os, hvor vi tror hun er ved at dø.

Hendes ben virker ikke mere, hun kan ikke stå på dem, de er kolde og når jeg prøver at røre ved dem, kan hun ikke mærke min berøring fra knæet og ned.

Det er min klare overbevisning, at Romana har haft en lille hjerneblødning, hendes mund hænger og hun er blevet lidt svære at forstå.

Jeg tror, at vi har besøgt Romana for sidste gang, en tanke som for os ikke er særlig rar.

Men for Romana vil det nok blive en befrielse at blive forenet med sin mor og far.

En elskelig lille dame, der bliver svær at undvære.

Vi prøver at give hende et par små ænder, så hun kan lave lidt gymnastik med hænderne, men det går ikke rigtigt. Kræfterne er væk.

Næste besøg er lige så svært. Hos Elza og hendes mand er der igen problemer. De er igen blevet uvenner med det barnebarn de bor sammen med. Dette har efterladt de to gamle i en meget uholdbar situation.

Elza har fået fjernet alle hendes tænder og der bliver ved med at komme infektion i hendes kæbe. Hun prøver konstant at fortælle os om det, men hendes sprog er nu så dårligt, at det næsten er umuligt at forstå hende. Hun har feber og jeg tror det skyldes hendes mund, hun skal en tur til lægen.

Hendes mand er næsten heller ikke til at forstå, hans sprog bliver dårligere og dårligere. Hans mave er tosset igen og han burde komme på hospitalet, men der er ingen der kan tage sig af Elza. Han siger ikke noget, men en stor våd plet på hans bukser viser også med al tydelighed, at han ikke mere kan holde på vandet.

Situationen er helt ude af kontrol, og jeg kan ikke lade være med at tænke, HVORFOR blev plejehjemmet ikke til noget, disse 2 og flere andre ville have så godt af, at komme et sted hen, hvor der ville blive passet godt på dem, dette her er umenneskeligt og uværdigt. Borgmesteren fortæller os, at en plejehjemsplads i Rumænien koster omkring 1.000,00 EUR om måneden pr. person. Jeg kender INGEN i Bagaciu, der kan hoste op med de penge.

Det er en skandale af format.

Det næste besøg giver mig ondt i maven og jeg frygter det så meget. Da vi besøgte Petru i april, havde han et stort åbent sår på foden. Det passede hans datter Simona efter alle kunstens regler. Desværre endte det ikke så godt. Petru skulle have sat foden af. Det endte dog med at blive hele benet.

Jeg kunne slet ikke have, at den mand som er så udsat i forvejen nu skulle slås med et handicap mere.

Heldigvis var det ikke så slemt. Han så ok ud, bortset fra, at han var forkølet.

Inden vi rejste, havde jeg en snak med min fysioterapeut, som gav mig en lektion i behandling af fantomsmerter og da Petru er hårdt ramt af disse måtte vi i gang med lidt behandling.

Jeg fik fortalt, at fantomsmerter stammer fra hjernen, men ved at prøve at manipulere lidt med hjernen, kan man nogle gange få dem til at forsvinde.

Vi skulle bruge et spejl. Så vi måtte lige en tur til Targu Mures, spejlet blev sat op foran Petrus lille stump ben. Derefter skulle han kigge ind i spejlet, og med spejlbilledet af hans tilbageværende ben, så det pludseligt ud som om han havde 2 ben.

Han skulle nu bevæge sit ben. Mens han kiggede i spejlet, og derved få hjernen overbevist om, at de var der begge 2.

Om det giver den ønskede effekt ved jeg ikke endnu, men om ikke andet fik det Petru til at grine, han syntes det var fantastisk, at han igen havde 2 ben og han kunne slet ikke lade være med at studere dem.

Vi fik også købt lidt materialer ind til ham, så hans familie kan bygge en rampe til kørestolen.

Det bedste ved det hele var, at hver gang vi kom forbi hans hus, sad han i sin kørestol ude foran, og hver gang omgivet af en masse mennesker.

Om et par måneder når såret er helet, skal han have en protese.

Et forløb som dette kan sende en familie i hundene. ALLE i familien knokler til hverdag for at få tingene til at hænge sammen.

I alle de dage han var indlagt, tog hans datter hver dag på hospitalet med mad til ham, turen med bussen derind koster omkring 75 Lei og når det er hver dag man skal af sted, så kan en lille opsparing hurtigt forsvinde.

Lige nu kæmper hans datter en brav kamp, hun kommer hver morgen og ordner hans stump, for derefter at tage ud og plukke druer. Hjem igen og ordne stumpen igen, lige arbejde lidt timer for hvem der nu har brug for hjælp, og så hjem til sin fortrukne mand. Det er ikke noget under, at hun ser lidt træt ud.

Vi havde omkring 100 par briller med denne gang, som vi ikke rigtigt vidste hvad vi skulle gøre ved, vi besluttede, at for at hjælpe familien lidt, fik de dem alle sammen, det de så kunne tjene på salget var deres.

Petru har en fantastisk familie, og alle gør hvad de kan for at hjælpe, det til trods for, at 2 af Petrus sønner lider af samme sygdom som han gør.

Petru nu med 2 ben igen

Vi besøger Victoria. Hun er begyndt at blive dement og hendes datter har nu opgivet at arbejde i Tyskland. Datteren fortæller, at Victoria har været en tur oppe på børnehjemmet for at købe medicin. Hun bliver aggressiv og når det sker lister hendes mand af.

Datteren er træt, hun skal være på hele tiden. Jeg fortæller datteren og Victoria, at man godt kan hjælpe lidt til derhjemme, man kan godt sidde på en stol og tørre af når der skal vaskes op.

Victorias kommentar til dette er kort og kontant, ” Det er guds vilje, at min datter skal lave det hele”

Victoria mener også, at de ikke behøver medicin, de bliver raske af at drikke dansk vand. Vi kan ikke gøre så meget andet end at give hende penge til astma medicin.

Victoria og hendes mand

Vi besøger Emils enke Irina, hun har besøg af sin datter. Hun savner Emil meget, men ser ud til at klare sig ok. Selv om det nu er 6 måneder siden Emil døde, er der endnu ikke kommet styr på hendes pension. Der er grotesk, at folk der mister, skal kæmpe for at overleve, til det offentlige får taget sig sammen.

Hun får de penge som Emil normalt fik, det rykker ikke det store, men kan være en lille hjælp.

Irina og hedes datter

Lidia ser bedre ud end sidst, men det er der en grund til. Hun havde så mange smerter, at man nu har valgt at give hende morfin plaster. Så lige nu er hun lidt høj pga. af medicinen. Men pyt være med årsagen, bare hun ikke har ondt. Jeg er bange for om hun er her i april.

Lidia

I dag er det Otilias fødselsdag hurra hurra hurra, sådan lød det da vi gik ind af døren hos Otilia, hun fyldte 90 år.

90 år er en høj alder men man må lade hende, at hun holder sig godt, og klarer mange ting trods sin alder.

Hun sover ikke så godt, det bliver kun til 2 timer hver nat. Hun har været en tur på hospitalet med for højt blodtryk og så kunne hun pludselig ikke tale.

Jeg ved godt, at det jeg skriver nu, ikke er særligt pænt, men det ville have været rart, at besøge Otilia en dag hvor hun ikke kunne sige noget, for så slap vi for at høre den evige sang, om at mere vil have mere. Otilia er god nok, men hver gang hun får sine penge, har hun altid selv brug for mere eller også har en hun kender brug for penge.

Det får mig op i det røde felt. Hun får ikke ret meget, men det er hendes egen skyld, det er hende der har "glemt" af fortælle os hele sandheden om hendes økonomi.

Otilia og Thomas i forråds-kælderen

Hos Valeria er der endelig noget som ser bedre ud end sidst. Valeria ser faktisk godt ud, hun hjælper lidt i haven, sidder ikke bare med hænderne i skødet.

Valeria

Ludovica mødte vi lige da vi ankom til Bagaciu. Det var lidt af et flyvende møde, hendes sko hang fast i en rist ude på gaden og hun var lige ved at falde. Hun havde ondt bagefter så vi hev undertegnede og et par kufferter ud af bilen og fik kørt hende hjem. Hun har tabt sig 8 kilo, det er ikke så tosset for hende.

Ludovica kæmper med sin ensomhed og med at der ikke kommer ret mange i kirken mere.

Vi prøver at fortælle hende om hvor mange initiativer vores kirker i Danmark tager, men vi taler for døve øre.

Vi prøver også endnu en gang at fortælle hende, at hun ikke er den eneste i byen der frygter vinteren. Prøv nu at bruge jeres flotte forsamlingshus, lav noget fællesspisning, en strikkeklub, en kop eftermiddagskaffe eller noget helt andet. Men den fiser ud i sandet, hun snakker bare om noget andet. Det er svært at hjælpe, hvis ingen magter at tage initiativ til noget som helst.

Ludovica

Det sidste besøg på vejen er hos Martin. Sidste gang prøvede vi, at få Martin til at få lavet et par speciel syet sko, som vi nok skulle betale. Det var han meget opsat på, men efterfølgende har han opgivet, det viser sig, at han for at få disse sko skal indlægges i længere tid, og det vil han ikke. Han spørger om vi ikke kan kigge efter et par sko til ham. Det gør vi i Targu Mures men det er umuligt. Martin har haft besøg af sine børn i sommer. Martin har en søster i Spanien, hun har inviteret Martin hjem og bo hos sig i vinter, hun betaler også for hans rejse. Martin har sagt ja, det vil være godt for ham, at tilbringe vinteren i et varmt hus.

Martin holder store vaskedag

Oppe i den lille gade ved plejehjemmet har vi 2 besøg. Ingen af disse besøg er muntre.

Den første er Maria T. Maria har sin sponsor som sørger rigtigt godt for hende og sender hende fine gaver. Maria bliver som altid glad for den fine pakke, men det er også det eneste der kan få bare et lille smil frem.

Det første der slår os da vi kommer ind i huset er, at der er rodet og beskidt, hun er godt nok ved at pille bønnen, men der lægger også andet skidt.

Maria ser heller ikke godt ud, hun kan ikke få luft og hun græder hele tiden.

Hun har været på hospitalet, der fandt de blodklumper i luftrøret, hospitalet mener de kommer fra hendes hjerte.

Hun kan ikke holde varmen ud, så det meste af dagen er hun inden for.

Ud over at græde over sig selv, græder Maria også over alt muligt andet, et dødsfald hos en eller anden som hun næsten ikke kender.

Den Maria vi møder, er den Maria vi lærte at kende for mange år siden, den Maria der forsvandt, da hun fik en sponsor og et nyt hus, alt dette er pludselig forsvundet igen.

Vi holder i hånden og trøster så godt vi kan, men der er ikke rigtigt noget der hjælper, desværre.

Vores sidste besøg i lille gade er hos Paulina. Hun er dybt dement, for at sige det lige ud, så er den stået helt af i øverste etage.

Først omkring hendes hus. I april gik vi til kommunen og gjorde dem opmærksomme på, at hendes hus var i en rigtig dårlig stand. Det bevirkede, at de kom og lavede hendes plankeværk. En fin gestus, men ikke det der trængte mest.

Hendes hus er nu i en sådan forfatning, at der ikke burde bo mennesker derinde.

Hun har et komfur til brænde, aftræks røret er faldet af, så det vil være livsfarligt at bruge komfuret. Dette fortæller vi Paulina hvortil hun svarer at det gør hun heller ikke.

Paulinas hus

Rent mentalt er hun totalt væk. Moise bor nu ikke mere i Palæstina og er heller ikke gift med en prinsesse. Hun fortæller, at hun har set en video af ham. Han bor nu i Ungarn lige ved grænsen, hvor han er gift, men de er meget fattige, de spiser kun suppe de kan lave af grøntsagerne fra haven, de har ikke råd til brød.

Hun vil være sammen med Moise, så nu har hun bedt præsten om at køre hende til grænsen, de kan blive genforenet.

Første gang vi kommer er hun ved at lave mad, 4 stykker brød er sat op i vinduet uden for, vi tænker at hun måske er ved at riste det i solen.

Hun fortæller hun har fået sukkersyge og får piller for det. Hun kan ikke finde pillerne. Da vi kommer anden gang, har hun fundet dem, der ligger 2 brikker med piller i en kasse med savsmuld. Det er Moises piller hun er gået i gang med, men da hun fortæller, at lægen har sagt, at hun kun skal spise $\frac{1}{2}$ pille om måneden, bliver vi enige om, at den dør hun nok ikke af.

Vi ser kun en vej ud af dette, vi må på kommunen igen, desværre har Mihaj ferie og vi kommer derfor til at tale med hans nye kollega Lenissa. Hun er en rigtig sød pige men kan ikke gøre noget.

Hendes forslag er, at vi besøger Paulinas søster Irma og spørger om Paulina kan bo hos hende.

Som sagt så gjort. Det er et kæmpe chok og komme ned til Irma, hun ligner Moise så meget, at jeg slet ikke kan lade være med at glo på hende. Helt slemt er det når hun rynker på næsen, akkurat som Moise gjorde det.

Irma fortæller mig, at hun er rigtig glad for at se mig. Jeg spørger hvorfor og hun fortæller mig, at Paulina har fortalt hende, at jeg i april brugte for mange penge, så da jeg kom hjem tævede medlemmerne af foreningen mig. Dette resulterede i, at jeg fik kræft og døde.

Så sikke et chok det må have været for stakkels Irma, da der pludseligt stod et levende spøgelse i hendes stue.

Hun fortæller om alle de mærkelige ting Paulina render rundt og laver. Da vi spørger hende om hun kunne tænke sig at bo sammen med Paulina svarer hun med det samme NEJ.

Hun fortæller at Paulina har boet hos hende i 2 dage, men så turde hun ikke være i huset mere. Hun beskyldte Irma for at have slået 2 mænd ihjel, og er sikker på, at den næste Irma slår ihjel, er hende.

Paulinas søster Irma

Paulina fortæller os, at hun ikke har fået de kuverter vi lavede til hende i april, dem kender hun ikke noget til, det til trods for, at hun har underskrevet alle kvitteringerne.

Vi må tilbage til kommunen, det her går slet ikke. Mihaj er nu kommet tilbage fra ferie og borgmesteren inviterer os indenfor.

Vi fortæller hvad vi har oplevet omkring Paulina og om hendes forfærdelige hus.

De ved det godt, det viser sig nemlig, at Mihaj hver måned går ned til Paulina og giver hende pengene. Han har også hjulpet hende med at få ryddet op. Han fortæller, at den ene gang han kom derned, væltede røgen ud af Paulinas hus, hun havde tændt komfuret.

De taler om at sende hende på den lukkede. Men vi er enige om, at det ikke er stedet for Paulina.

Nogle gange er det rart at få borgmesteren i tale, han har kæmpe respekt for vores arbejde, og når vi beder om hjælp får vi den gerne.

Han er heldigvis også en handlingens mand. Han beslutter, at 2 mand fra kommunen skal i gang med at reparere Paulinas hus, materialerne kan de tage fra et hus der lige er blevet revet ned i Bagaciu.

Borgmesteren har et aftræksrør på lager, det får Paulina forærende. Vi klager vores nød, for hun mangler også brænde og det er ikke lykket for os, at finde et sted hvor vi kan købe noget. Det skal vi ikke tænke på, borgmesteren skal nok ordne det. Han vil starte med at købe en meter til hende, han er bange for, at hvis der ligger for meget vil det blive stjålet.

Mihaj vil hjælpe hende alt det han kan.

Da vi kommer tilbage til Paulina, fortæller vi hende om det der skal ske. Jeg spørger hende igen om Mihaj ikke kommer en gang om måneden med en kuvert til hende. Hendes svar er, jo det gør han da.

Paulina får den første kuvert, og vi forlader huset. Kort efter kommer hun efter os og spørger om vi er dem der kommer med hendes socialhjælp. Da vi siger nej til dette er alt godt igen.

Stakkels lille Paulina, hun har heldigvis ikke ondt, men det er så sørgeligt at se hvordan hun forsvinder. Jeg håber kommunen holder ord og passer godt på hende i vinter.

Så er vi kommet til den sidste sag. I april måned valgte vi at hjælpe Mariana som havde dårligt hjerte. De oplysninger vi fik dengang, lød på, at Mariana var alene med sin 14 årige datter Denisa, og at hendes far der bor i Bagaciu er alkoholiker. I den sag er der sket det, at Mariana er død, det vidste jeg godt inden vi tog derned og jeg havde mange bange anelser om, hvad der var blevet af Denisa.

Vi mødtes med Denisa, hun fortalte, at hun bor sammen med sin far. Denisa er hårdt mærket af sin mors død, hun går hver dag på kirkegården for at besøge sin mor og tænde et lille lys for hende. Vi får lov til at komme med på et af Denisas besøg. Det er hårdt at stå der og holde om hende, uden at kunne sige alle det man har på hjertet til hende. Denisa forstå lidt engelsk så jeg prøver så godt jeg kan.

Vi vil gerne møde Denisas far Virgil og heldigvis vil han gerne møde os. Det er lidt af et chok at møde ham, han er bror til Rusalim som vi hjalp for år tilbage, og at kigge ind i Virgils øjne er som at kigge ind i Rusalims øjne. Den skal lige sluges. Fakta i denne sag er, at Virgil er Denisas biologiske far, men da Denisa blev født, var hendes mor endnu ikke blevet skilt fra sin første mand. Derfor er denne ex mand registreret som Denisas far, selv om hun ikke kender ham. Dette er ikke lige til at få lavet om, det er faktisk næsten umuligt fordi Mariana er død. Det som der nu skal ske er, at Virgil skal søge om at få Denisa i pleje. Noget der endnu ikke er afgjort.

Vi mødes første med Virgil uden at Denisa er til stede. Det er et hårdt møde, han fortæller at Mariana til sidst var så stor, at hun ikke kunne ligge ned, hver nat sad han bag hende og holdt om hende for at hun ikke skulle trille ned af puden og drukne. En nat gik det galt, han faldt i søvn og næste morgen var hun væk. Han fortæller at hun til sidst så forfærdelig ud, hun var om muligt endnu større end hun var i april og helt blå i huden.

Begravelsen var forfærdelig, hun kunne ikke komme i en almindelig kiste pga. hendes størrelse, derfor måtte de bestille en ekstra stor en, hvilket der gik tid med.

Han fortæller, at de var 13 mænd om at bære hendes kiste så tung var den, hvordan de har fået hende derop ved jeg ikke, for at komme til hendes grav, skal man gå på en smal stil.

Jeg syntes det var stygt at høre denne historie, men hvordan må det ikke have været for en pige på 14 år, at være vidne til alt dette.

Der er ingen tvivl om, hvad Mariana betød for Virgil, han græder over sin kone, han græder fordi han er bange for ikke at få Denisa, han græder fordi det er svært at skulle være mor og far på en gang, han græder fordi deres økonomi er i ruiner, han græder over vaskemaskinen der er gået i stykker, han græder over livet lige nu.

Gode råd er dyre, vi vil gerne hjælpe dem på fode igen, men foreningen har ikke penge til det, og de er heller ikke lige vores målgruppe.

Vi finder en sponsor i Danmark, som er villig til at prøve at hjælpe dem på fode igen.

En ting må vi dog have styr på først, drikker Virgil eller gør han ikke. Jeg vælger at spørge meget direkte, hvilket er meget grænseoverskridende for Susi. Han fortæller, at han samme dag har fået lidt arbejde, efter arbejde tilbyder mester en øl, den har han sagt ja til.

Det er rigtigt svært at vide om det er sandt eller ej, men vi må træffe en beslutning, og vælger at stole på ham.

Der er noget der trykker Denisa, hun er lidt lukket, jeg ved ikke hvorfor men pludselig slår det mig, hun er vred på sin mor, jeg vælger at spørge om det hænger sådan sammen. Man må sige at der var bingo, hun begynder at græde og siger ja. Det er en forfærdelig følelse, men vi får forklaret hende, at det er ok at være vred, hendes mor har forladt hende, lige der i hendes liv hvor hun har mest brug for hende, lige der hvor hendes krop går fra en lille pige til en ung dame. Uanset hvor meget far er der for hende er det hendes mor hun har brug for.

Heldigvis kender vi hendes tanter og hendes kusine og de har lovet, at de nok skal være der for hende på det punkt.

Vi får fortalt Denisa, at det kan være en god ting at gå på kirkegården og skælde hendes mor ud, hun må ikke gå med det selv.

Med pengene fra sponsoren, tager vi på indkøb, vi får købt nogle ting Denisa mangler til skolen, vi får købt tandbørster, tandpasta, shampoo, og en masse basis fødevarer som ris, pasta, flåede tomater osv.

Vi tager på kommunen og betaler det de skylder i husleje plus lejen frem til 31-12-18 Lige nu er deres indkomst på 140 Lei om måneden. Denisa stoppede i skolen i sommer, det er utroligt vigtigt for både hende og hendes far, at hun fortsætter i skolen, derfor har hun valgt at fortsætte i 8. klasse men problemet er at hun skal til Tarnaveni. Det koster 150 Lei om måneden, så allerede her går tingene helt skævt.

Det er svært at betale regninger og spise for minus 10 Lei.

Sponsor beslutter, at der skal laves 7 kuverter, en til hver måned frem til april. Disse kuverter skal indeholde 350 Lei, 150 Lei til Denisas transport og 200 Lei til hjælp til mad.

Disse kuverter afleveres på kommunen og Mihaj tilbyder, at han hver måned tager Denisa med ud og handler, så han kan hjælpe hende med det grundlæggende og så vi er sikre på, at der ikke bliver købt øl.

At skulle fortælle Denisa og Virgil om alle disse gaver, var lidt en prøvelse, vi var helt bange for, at de skulle få et hjertetilfælde.

Der blev grædt rigtigt mange glædestårer, endnu mere galt gik det, da de også fik penge til en ny vaskemaskine og penge til brænde.

De er begge så mærkede af Marianas død, og det at de ikke ved om de kan få lov til at blive sammen, at de har brug for professionel hjælp. Vi sendte dem derfor til psykolog.

Det her har nok været en af de mest omfattende hjælpeaktioner vi har lavet. Jeg håber af hele mit hjerte, at det her ender godt.

Virgil er et meget følsomt menneske, og kom efterfølgende og sagde til mig "Ingen har i hele mit liv hjulpet mig, hvad I har gjort, er fantastisk"

Denisa er gået lige i mit hjerte, hun er en skøn pige, selv om hendes små skuldre har båret et tungt læs, så er hun så viljestærk og målrettet, at jeg må tage hatten af for hende. Inden vi tog hjem, fik jeg et smukt billede af hende, taget på hendes sidste dag i skolen i Bagaciu.

Denisa og Virgil

Når vi er i Bagaciu kommer jeg gerne op og snurre en enkelt gang eller to. Det gjorde jeg også denne gang. En ting som før har været oppe og vende, kom igen frem i dagens lys. Det er således, at i den ene af kirkerne i Bagaciu betaler man 10% af ens indkomst til kirken, dette gælder ikke kun socialhjælp eller pension, det gælder også for den hjælp vi kommer med.

Vi kom til at diskutere det med en af dem vi hjælper. Jeg spurgte pænt, om vedkommende ikke bare kunne holde mund med det, svaret var simpelt ”gud ser alt” ok kan vi så ikke gå ned i kælderen og lukke døren når du skal have dine penge, svaret var igen simpelt ”gud ser alt”

Jeg kunne godt fornemme, at vi ikke kom videre af den vej, jeg spurgte derfor, hvad pengene blev brugt til, svaret var til de små børn i Afrika.

Hvad man tror på skal jeg ikke blande mig i, det er helt op til folk selv, men hvis man tror, at pengene går til de små børn i Afrika, så er man naiv. Kig på præstens hus, hans fine gardiner, hans blomster i vinduet, hans cykel, hans bil, hans tøj, så lur mig om ikke præsten har en kælder som gud ikke kan se ned i, og nogle lommer der er mere end dybe.

Jeg kan næsten ikke styre mig, det er fint hvis de små børn i Afrika får mad, men skal det være på bekostning af, at dem der betaler for det, skal gå sultne i seng, dø fordi de ikke får deres medicin, eller rende rundt ude på gaden med våde bukser fordi der ikke er råd til bleer.

Er det ok, at man fortæller folk, at hvis de ikke gør det, så kommer de ikke i himlen når de dør. Hvis der er en himmel efter livet på jorden, er det så et sted man skal betale for at komme ind?

I min verden er det her helt skævt. Jeg ved jeg nok skal få problemer, men jeg tror at jeg næste gang vil aflægge præsten et besøg. I min verden er der 2 muligheder, enten stopper han denne opkrævning fra dem vi hjælper, eller også må vi overveje, at stoppe hjælpen. Vi er der for at hjælpe de ældre i Bagaciu, hvad vi hver især har lyst til at give til Afrika, kommer ikke foreningen ved.

1000 tak for en dejlig tur og tak for indsatsen til dem der deltog.

Laila

Her er lige plads til lidt ekstra billeder

Solen sagde farvel ved grænsen

En blind passager

Kæmpe tomater fra Mariana

Snestorm i bjergene mellem Slovakiet og Polen